

מסורת הש"ס

- (א) [בכורות מז.],
(ב) [כבודות נה.], (ג) [לעיל]
(ד) [כבודות יט. כ"ב]
(ה) [לעיל כד. ושי"ג],
(ו) [שבת מז. קי. ושי"ג],
(ז) [לעיל פח.].

הגהות הב"ה

- (א) גמ' כל עריות שאמרו
אין לביטול הימנו גט:
(ב) רש"י ד"ה כבודות בנין
דיכרין וכו' דיכרין בנין
דיכרין דיהיון לבי מנהל:
(ג) תוס' ד"ה הני וכו'
שמה יאמרו גירשה זה:

מוסף רש"י

נחנין לה מעשר. מעשר
ראשון שנאכל ללוים
(בכורות מז.). כתובת בנין
דיכרין. והכי קאמר מנהל
היא בחי' שניה וירשה
הם, אין גנים שיש לה מזה
ומזה נטילין כתובת אמר
כנין דכרין כשנאכל לחלוק
בנכסי אביהם אלא חולקין
בזה (כתובות נג.).

פשיטא. זונה היא: לוי ששנצית. וחיישין שמא נבעלה לעזר
כוכבים: או שנבעלה בעולם זונה. כגון לעזר כוכבים ועזר וחלל
וכל הנך דלמחר באלמנה לכ"ג. (לעיל פח.) דמפסלה זהו בת כהן מתרומה
גבי לוי לא פסלי ממעשר: כתרומה דרבנן. דאילו בתרומה דאורייתא

פשיטא בת לוי מן המעשר איצטריבא ליה
ובת לוי מן המעשר מי מפסלה בזנות והתני'
(א) לוי ששנצית או שנבעלה בעילת זנות
נותנין לה מעשר ואוכלת אמר רב ששת
קנסא: בת כהן מן התרומה: אפי' בתרומה
דרבנן: ואין יורשיו של זה ויורשיו של זה
יורשין כתובתה וכו': (ב) כתובה מאי עבדתה
אמר רב פפא כתובת בנין דיכרין פשיטא
מהו דתימא לדירה דעבדא איסורא קנסוה
רבנן לזרעה לא קנסו רבנן קמ"ל: אחיו של
זה ואחיו של זה חולצין ולא מייבמין: אחיו
של ראשון חולצין מדאורייתא ולא מייבם
מדרבנן אחיו של שני חולצין מדרבנן ולא
מייבם לא מדאורייתא ולא מדרבנן: ר' יוסי
אומר כתובתה על נכסי בעלה וכו': אמר רב
הונא בתראי מודו לקמאי קמאי לא מודו
לבתראי ר' שמעון מודי ליה לר' אלעזר דמה
ביאה דעיקר איסורא לא קנים וכ"ש מציאתה
ומעשה ידיה דממונא הוא ור' אלעזר לא מודי
ליה לר' שמעון מציאתה ומעשה ידיה דממונא
הוא לא קנים אבל ביאה דאיסורא הוא קנים
ותרוייהו מודו ליה לר' יוסי הני דיתבא תותיה
לא קנים וכל שכן כתובה דלמשקל ומיפק
קאי ורבי יוסי לא מודי להו כתובה דלמשקל
ומיפק הוא דלא קנים אבל הני דיתבא תותיה
קנים רבי יוחנן אמר קמאי מודו לבתראי
בתראי לא מודו לקמאי ר' יוסי מודי ליה לר'
אלעזר כתובה דמדרידה לדירה לא קנים וכ"ש
מציאתה ומעשה ידיה דמדרידה לדירה ור'
אלעזר לא מודי ליה מציאתה ומעשה ידיה
הוא דמדרידה לדירה לא קנים אבל כתובה
דמדרידה לדירה קנים ותרוייהו מודו ליה לר'
שמעון ומה הני דמחיים לא קנים ביאה
דלאחר מיתה לא כ"ש ור' שמעון לא מודי
להו ביאה הוא דלאחר מיתה לא קנים אבל
הני דמחיים קנים: נשאת שלא ברשות וכו':
(ג) אמר רב הונא אמר רב הכי הלכתא א"ל
רב נחמיה ג' גבא גבוי למה לך אי סבירא לך
כרבי שמעון אימא הלכה כרבי שמעון
דשמעתין כרבי שמעון קאזלה וכי תימא אי
אמינא הלכה כרבי שמעון משמע אפילו
בקמייתא אימא הלכה כר' שמעון באחרונה
קשיא א"ר ששת (ד) אמינא כי גיים ושכיב רב
אמרה להא שמעתתא (ה) הלכה מכלל דפליגי
מאי הוה לה למיעבד מיאנא אנסה ועוד תניא
כל עריות (ו) שבתורה אין צריכות הימנו גט
ב"ד על פי בית דין הוא דבעיא גיטא על פי
אילימא רבי שמעון על פי בית דין מי בעיא גט
אומר עשו ב"ד בהוראתן כודון איש באשה על פי
עדים כשגגת איש
באשה אידי ואידי לא בעיא גט אלא לאו רבנן
היא לעולם רבי שמעון היא
ותרין הכי ר"ש אומר עשו ב"ד בהוראתן ככונת
איש באשה [ובעיא גט] על
פי עדים כשלא בכונת איש באשה ומיתסרא
על בעלה על פי עדים כשגגת איש באשה ולא
מיתסרא על בעלה רבינא

האשה רבה פרק עשירי יבמות

צ"א.

אמר רב ששת קנסא. ולא מני לשנוי דמתניתין כרבי מאיר
דלמחר (לעיל דף פה.) מעשר ראשון אסור לזרים דגמר
מתרומה וה"ק מה תרומה מיתסרא לזונה אף מעשר כן דאפילו ר"מ
מודה דזונה לא מיתסרא במעשר דלא ילפי' מתרומה לגבי הא משום
דמה תרומה לא מיתסרא במעשר דלא ילפי' מתרומה לגבי הא משום
אלא צריכה דמיתסרא לכהונה אף
במעשר נמי לא מיתסרא במעשר
אלא צריכה דמיתסרא זה לזונה
דע"כ צריכת דפריך מניה ר' מאיר
היא דלרבנן לא איצטריך למיתני
זונה אוכלת במעשר דמתיבא ס"ד
דמיתסרא אלא דלא לר"מ נמי שריא
אם לא מטעם קנסא דקאמר ושמא
לרבי מאיר דוקא מיתסרא באכילת
מעשר דקנסוה שמתשכז כורה וזר
אסור במעשר אבל לרבנן לא שייך
לקנסה דלא גרעה מזר ומתני' ר"מ
היא אי נמי אפילו כרבנן דקנסוה
שלא ליתן מעשר לה אף על פי
שמותרת לאוכלו:

ב"ש שכן מציאתה ומעשה ידיה
דממונא הוא. דלא קנים ומשיב
קנס מה שאין מציאתה ומעשה ידיה
לבעל משום דאיכא לה איבה וגם
מחוק כך אין לה מוונות ומכל
מקום קאמר לקמן מדידה לדידה
משום דקנס נשים מעשה ידיהן
עורפות ממונותיהן:

הני דמחיים קנים. וא"ת כיון דר'
שמעון מודה דלזריכה גט מזה
ומזה אלא חיישין שמא (א) גירשה
זה ושאל זה דבהכי תלי טעמא דלאמר
לעיל (דף פח.) מהאי טעמא גופיה
א"כ לא תתייבס שמא יאמרו גירש זה
ושאל זה ונמלא נשא גרושת אחיו
ואר"י דמכל מקום כיון דלא קנים
לאחר מיתה לא חיישין מידי דהוה
אנתקדשה ואחר כך צא בעלה
דמותרת לו:

ע"פ פי בית דין הוא דבעיא גיטא
ע"פ עדים לא בעיא גיטא.
וא"ת היכי מדקדק מזה דע"פ עדים
מותרת לחזור לרבנן לעולם אימא
לך דאסורה אע"ג דלא בעיא גט מידי
דהוה אנשאת ע"פ צ"ד לר' שמעון
דלמחר אידי ואידי לא בעיא גט
ואפ"ה מודה ר"ש בנשאת בעד אחד
דמלא מזה ומזה ואר"י דאין ראייה
מדרכי שמעון לרבנן דלרבי שמעון
לית ליה קנסא דגט בשום מקום אבל
רבנן דקנסו לה לזריכה גט מזה ומזה
בעד אחד אם אימא דהוה קנסין
צ"ב עדים הוה בעיא גיטא ומדלא
בעיא גט שמע מניה דלא קנסוה
בשני עדים ומותרת לחזור:
רבינא

כל עריות (ב) שבתורה אין צריכות הימנו גט
ב"ד על פי בית דין הוא דבעיא גיטא על פי
אילימא רבי שמעון על פי בית דין מי בעיא גט
אומר עשו ב"ד בהוראתן כודון איש באשה על פי
עדים כשגגת איש
באשה אידי ואידי לא בעיא גט אלא לאו רבנן
היא לעולם רבי שמעון היא
ותרין הכי ר"ש אומר עשו ב"ד בהוראתן ככונת
איש באשה [ובעיא גט] על
פי עדים כשלא בכונת איש באשה ומיתסרא
על בעלה על פי עדים כשגגת איש באשה ולא
מיתסרא על בעלה רבינא

עין משפט
גר מצוה

ל"א א ב מ"י פ"א מהלכות
מעשר הל' ב סמג עשין
קלה טו"ע ס"י שלא סעי'
סו:
ל"ח א מ"י פ"י מהל'
גירושין הלכה ט
טו"ע טו"ע ס"י סמג טו
סעיף כז: